

Pau mæla af söknuð sárum:  
„Við sendum kveðju í tárurum  
og þakkir, elsku amma mín!“

Þig tengdabörnin trega  
og traust þitt allavega  
þau þakka þúsundfalt.  
Þin björtu bros þeim skína,  
þau blessa minning þína,  
því þeirra lán var líf þitt allt.

Hvíl blítt í blundi værum!  
Á beð hjá ástvin kærum  
er fenginn friðurinn.  
Þig móðurmoldin hvíli!  
og mjúklega þér skýli  
fjallaskjól við fjörðinu þinn!  
Si.



Sigríður Pálsdóttir.

Fædd 5. nóvember 1856.

Dáin 14. október 1932.

Lag: Ó, blessuð stund.

Þótt morgun lífsins skarti skær og fagur  
og skíni um hádag sólin björt og hrein,  
að kveldi líður allra æfídagur  
og á þeim lögum breyting fæst ei nein.

En þeir, sem hafa unnið allan daginn,  
með alúð rækt sín mörg og erfið störf,  
þeir kvíða ei því, er sólin sezt í æginn,  
þeir sjá og finna að hvíldin er þeim þörf.

Um langan dag þú vannst þín verk með þryði  
og vékst ei fyrir neinni lífsins raun.  
Sem þeir, er aldrei hoga í hörðu stríði,  
þú heiðurskrans því færð í sigurlaun.

En hinumegin hafsins dauðans breiða,  
er heima skilur líkt og koldimm nótt,  
í nýum degi Drottinn mun þig leiða  
til dáðríks starfs með nýrrar æsku þrótt.

Og endurfundavissan mun oss veita  
í veröld styrk að bera missi þinn.  
Hún er oss líkn er lífsins sorgir þreyta  
og ljós er skín frá jörð í himininn.

Þér börn og vinir beztu þakkir færa,  
þín blíða og ástúð var þeim jafnan skjól,  
að meta það þeir munu enn betur læra  
er myrkvast hefir lífs þíns æfisól.

Þú hverfur brott. En lífs á landi björtu  
þér launar Drottinn störfin mörg og góð.  
En barna og vina geyma harmsærð hjörtu  
í heiðri minning þína, hinn dýrsta sjóð.

H. J.

## K v e ð j a.

Lag: Nú fjöll og byggðir blunda.

Hver minning um þig, móðir,  
sem mildir englar góðir  
oss klappa blítt á kinn:  
Við athvarf ennþá eigum,  
sem alltaf treysta megum,  
við blíða móðurbarminn þinn.

Ef freisting okkur felldi  
og fátækt okkur hreldi  
vorn huga gæztu hresst.  
Angur og eynd að sefa  
og allt að fyrirgefa  
þú kunnir allra kvenna bezt.

Þótt margt þú mættir líða,  
þín móðurlega blíða  
sig breiddi yfir alit.  
Í þýðri návist þinni,  
í þínu húsakynni  
gat engum manni orðið kalt.

Þín fósturbörn þér færa  
úr fjarlægð þakkir, kæra!  
Þú varst þeim skjól og vörn!  
Þar mátti ei mismun finna  
móður-atlota þinna —  
allt voru það þín eigin börn.

Hér klökk við kistu þína  
nú kveðja ömmu sína  
öll barna-börnin þín.